

Tunnen silmäluomeni painuvan kiinni alaluomiini. Tunnen helpotusta. Hengitän syvään. Olen vaipumassa toiseen ulottuvuuteen, uuteen seikkailuun. Makaan maassa, tunnen ruskeaksi rapistuneen ruohon allani, haistan savua. Mietin missä nyt olen. Katson ympärilleni ja nousen ylös. Ravistelen tomut ja ruohon rippeet vaatteiltani. Ilmassa on savua ja näkyvyys on harmaa. Lähden kävelemään eteenpäin. Vienoinen tuuli kuljettaa palaneita oksia ja lehtiä edessäni. Tunnen kehoni etenevän nopeasti ylivirittyneeseen tilaan samalla kun kuljen eteenpäin. Tunnen, että en ole tässä ulottuvuudessa yksin, ilmassa on jotain pahaenteistä. Jatkan kävelyä eteenpäin, maisema muuttuu entistä mustemmaksi. Totean mielessäni, että tämä ulottuvuus ei näytä mukavalta. Maa näyttää palaneelta. Mikä täällä on saanut syttymään maan tuleen? Mietin pitäisikö minun huutaa ja kysyä onko siellä ketään. En kuitenkaan uskalla, kurkkuni tuntuu karhealta. Ylivirittyneisyyteni laittaa minut hölkkäämään, en edes tiedä miksi tai minne olen menossa. Pysähdyn. Kuulen palaneesta pensaasta rapinaa. Katson pensaaseen päin ja sieltä juoksee pakokauhun omassa oleva kettu, etsien turvapaikkaa. Hätkähdän paikoilleni ja jään katsomaan ketun perään hänen juostessa minua karkuun. "Sentään yksi elävä olento" mietin mielessäni Jatkan hölkkäämistä eteenpäin. Huomaan ränsistyneen talon, joka näyttää pimeältä ja tyhjältä. Talon ulkorakennukset ovat osittain palaneet, mutta palo ei näytä levinneen sisälle asti. Jostain syystä minulle tulee tunne, että minun on parempi mennä sisään, eikä jäädä ulos. Ulkona vallitsee oudon vaarallinen tunnelma. Kosken ovea joka narahtaa välittömästi auki. Kakistelen kurkkuani ja köhisen muutaman kerran "Hei! Hei! Onko täällä ketään?" Saan vastaukseksi pelkkää hiljaisuutta. Astun sisään. Pian huomaan, että sähköt ovat tietenkin menneet poikki, eikä huoneistoon saa valoja. Keittiön pöydällä näen kynttilöitä ja tikkuja. Sytytän muutaman kynttilän palamaan ja ne leimahtavat suureleiseen liekkiin. Näen nyt hieman paremmin asunnon sisälle. Asunto näyttää nuhjuiselta, likaiselta ja pölyiseltä. Tavaroita on hajan hajan, ihan kuin täältä oltaisiin lähdetty kiireellä. Jatkan katselua ympärille, kuljen huoneesta toiseen. Olohuoneen hyllyllä huomaan vanhan näköisiä valokuvia ihmisistä. En kuitenkaan saa selvää kuvien perusteella minkälainen perhe täällä on asunut. Talossa haisee pöly, ulkoa tuleva savu sekä kissan virtsa. Haju on vastenmielinen. Haluaisin yhteyden johonkin elävään. Johonkin joka voisi kertoa missä olen ja mihin olen tullut. Mikä tämä paikka on? Ja mitä täällä on tapahtunut? Katseeni kiinnittyy olohuoneen pöydällä oleviin sanomalehtiin, joiden huomaan olevan tomun peitossa ja rypistyneitä. Avaan muutaman sivun ja alan lukea "Valtava räjähdys tappanut satoja tuhansia". "Räjähdyksen syytä ei tiedetä". "Maastopaloja satojen kilometrien alueella". "Räjähdyks ydinvoimalassa". "Oliko räjähdys suunniteltu teko vai sattumaa?" Ajatus ydinvoimalan räjähdyksestä aiheuttaa kurkkuuni voimakasta karvastusta. Mietin että tähän voi tarkoittaa sitä, että hengitän tälläkin hetkellä jotain myrkyllistä tai radioaktiivista. Yskäisen muutaman kerran samalla kun kuvittelen kurkkuni syöpyvän kehooni. Yritän etsiä jotain suuni peitoksi. Löydän paperikassin, jonka laitan välittömästi suuni eteen ja alan hengittää siihen. Jatkan asunnon tutkimista samalla kuin sydän hakkaa rinnassani ja kurkkuani kivistä. Kävelen natisevat portaat ylös yläkertaan ja avaan huoneen. Huomaan pian, että huoneen täytyy olla makuuhuone. Ensimmäisenä kuin astun huoneeseen, näen sängyn ja pian huomaan, että sängyllä on myös joku.. Jatkanko?